

Hold politikerne til ilden

Det er ganske ubegribeligt, at vi finder os i det. Og især er det helt ubegribeligt, at vore allesammens talerør, det vil sige pressen, finder sig i det. Den presse – det være sig den elektroniske eller trykte – der ved festlige lejligheder ynder at kalde sig den fjerde statsmagt. Og som ved enhver lejlighed som offentlighedens repræsentant bør være sat i verden for at bide de øvrige magthavere i haserne.

Jeg tænker naturligvis på den lethed og ubekymrethed, hvormed ministre kommer godt af sted med ikke at udtale sig. Også i sager, som i allerhøjeste grad har offentlighedens interesse. Men jeg tænker også på de journalister, der gang på gang lader sig affærdige med, at dette eller hint ønsker ministeren ikke at kommentere. At det desværre ikke har været muligt at få en kommentar. Eller noget helt tredje. Minister betyder på latin *tjener*. Hverken mere eller mindre. Ganske vist i verdslige sammenhænge oprindeligt forstået som kongens tjener. Men i moderne tider må ministrene, dvs. den udøvende magt, være folkets tjenere.

Ikke blot omgiver ministre sig i vore dage med et ganske utilstedeligt stort antal og dyre rådgivere og spindoktorer. Men det forekommer mig også, at mange af de nuværende ministre, solidt anført af statsministeren, har gjort *ingen kommentar* eller *der er ikke noget at komme efter* til deres mantra. Integrationsministeren har været ualmindelig lærenem i den korte tid, hun var været i embedet. Mens undervisningsministeren skal roses som den sjældne undtagelse, der som bekendt bekræfter reglen. Han er altid klar med enten en mundtlig eller skriftlig kommentar. Men han har jo også sammenlagt været med i ualmindelig mange år.

Først og sidst er problemet naturligvis pressens. Den må være mere påholdende og ihærdig – det er jo i sidste ende den, der skal være folkets sande tjener. Herunder også at ruske ministrene.

Bragt i Jyllands-Posten 14.05.2008